

IN PACE IN IPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ETTURTUR NIDUM ALTARIA

QUI FRUMENTUM

XXXI. ÉVF. 1931. JÚNIUS

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI
OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.
Jelen példány 25 f.

Megjelenik minden hó elején.

ECCE AGNUS DEI

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

PLORABUNT SACERDOTES.

PARCE POPULO TUO

ECCE PANIS ANGELORUM FACTUS CIRUS VIATORUM VERE PANS TIUM ELECTORUM CONSERVASTI CUJUS NON SUM DIGNUS.

TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula*: A mi főünnepünk. — *Juhász Szabó Ernő*: A lelkem. — *Harsányi Ilona*: Csodás kis lak, Szép az Isten háza. — *Eőri János*: Ürnapkor. — *Központi*: Júniusi imaszándékunk. — *Németh István*: Édesapai emlék. — *Endes Miklósné*: Gondolatok. — *J. E.*: A Szent Szív tisztelete hajdan és ma. — *Oltár-egyleti élet*.

P. Puskássy Pál lazarista atya igen kedves könyvet írt *Boldog Kingáról*, IV. Béla királyunk szentéletű leányáról, Boldog Margit testvéréről. Könyve nem történelemkritikai tanulmány, hanem *rendkívül élvezetes lelki olvasmány*. Olyan ájtatos világba vezeti az embert, amelyet nem szívesen hagy el, amikor le kell tennie a könyvet. Újabb időben ritkán termel hasontó piétással írt munkákat a vallásos irodalom. Éppen ezért különös örömmel köszöntjük e kedves könyv megjelenését és szívből óhajtjuk, hogy amint ez a könyv újból kiemelt az ismeretlenség homályából egy magyar szentet, legyen folytatása ennek a munkának a többi magyar szentekről szóló könyvekben. Szerzőnk írása nyomán B. Kinga mint az Istenben bízó tiszta lelkek hőse áll előttünk, aki minden nehézségen diadalmasodik és szeplőtelenül viszi át az égbe lelke liliumát. Különösen az ifjúság számára ajánljuk mélyen tisztelt olvasóinknak, de nem lesz a felnőttek között sem olyan, aki letenné e könyvet, ha olvasni kezdte. Ára 1 P 20 fillér. Megrendelhető a Szent István-Társulatnál vagy a Kordánál. (Kötve 2 P.)

* * *

«Jézus eucharisztikus Szíve, a szeretetnek lángoló tűzhelye, Neked adom magam at, tégy engem a szeretet áldozatává!»

Lapunk legközelebbi száma — a szokás szerint — kettős: július—augusztusi szám lesz, mely már július elején a rendes időben megjelenik.

Az Oltár-egyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

	Pengő		Pengő
«Örökimádás» folyóirat egész évi előfizetés	2.50	Kis szent Terézia szelleme	3.50
Egyes példány	—,25	Litánia latin szöveggel... ..	—,05
Régi teljes évfolyam... ..	1.20	Litánia szent Józsefről	—,05
Régi egyes példány... ..	—,10	Levelezőlapok «Örökimádás-temp- lom»	—,10
Az O. E. Útmutatója	—,80	«Kánter Károly»-emlékkép... ..	—,05
Vezérkönyve... ..	—,80	«Jézusom Örömom» folyóirat, elő- fizetés egész évre	1.60
Felvételi füzeté	—,10	Egyes példány	—,16
Félszázados története	3.—	Az Euch. Gyermekek Szöv. érme	—,32
Érme	1.—	Indulója	—,08
Szervezése és működése	—,10	Kis Örökimádás imakönyv	1.—
Jézus Szíve hónapja, füzve... ..	—,30	Fehér lilium	—,15
Kötve... ..	—,60	Az isteni Gyermekeknél ima- könyv... ..	1'50
Nádasdy «Havi magány»	—,80	Hozzávaló énekpótfüzet	—50
Szent Zita élete	—,20		
Egyszerűbb kiadás	—,10		

A mi főünnepünk.

A LEGMÉLTÓSÁGOSABB Oltáriszentség nyilvános nagy ünnepe : az Úrnap. Ez a mi főünnepünk. Mintegy az eucharisztikus kultusz tavasza, a legfőbb Oltáriszentség tiszteletének leggazdagabb virágpompája a nyolc napon át ünnepelt Úrnap.

Az anyaszentegyház megengedi, hogy Úrnapjának nyolcada alatt a legfőbb Oltáriszentség nyilvános imádásra tétessék ki akár *minden nap is* és a Szentségkitétel oltáránál naponta szentmise mondassék. Azonkívül meg van engedve a nyolcad alatt a naponkénti eucharisztikus körmenet, sőt a székesegyházakban külön meg is van parancsolva. Tehát amiben máskor oly szigorúak az egyházi szabványok, az úrnapi nyolcad alatt szinte egész teljes szabadságot engednek e nagy Szentséggel szemben a hívő lélek lelkendező áhítatának.

De nem is lehet ez másképp. Hisz amikor az élő hit az Eucharisztia tartalmát fölfogja, minden nagyságnál, szépségnél és tökéletességnél többet lát az oltár Szentségében. Lelkesedése a legmagasabbra fokozódik; beleáll abba a fénybe, melyet az eucharisztikus Jézus maga körül áraszt, megittasul isteni dicsőségétől és hivatató szeretetétől, és beleéli magát abba a gondolatba, hogy a mennyország Királya van itt. Ebben a lelki diszpozícióban a föld minden virágát, kincsét és hódolatát odahordaná a szentségi Jézus trónja elé. De még ezzel sem elégszik meg: diadalmenetet rendez Neki az utcán az úrnapi körmenetben és örül, hogy mindenki porba hullhat Előtte, amikor áldását adja a világ négy tája felé.

Nemde, ez a mi ünnepünk, eucharisztikus lelkek? Azonban olyan jól-ésik látnunk, hogy ezen az ünnepen nemcsak az Eucharisztia állandó tábora, hanem a hitben lanyhábbak is megmozdulnak s nem egyszer versenyeznek a legjobbakkal abban, hogy az Úrnak külső dicsőségét minél jobban előmozdítsák. Budapest egy kültelkén a máskor pap- és egyházgyalázó szegény testvéreink könnyes szemmel dobtak virágot Úrnapján a szentségi Jézus útjára s a körmenet után megszorodott az Oltáregyesület tagjainak a

száma, mert megtudták, hogy az Oltáregyesület volt az, amely az úrnapi körmenet előkészítését és rendezését oly lelkesedéssel végezte. Az idén se maradjanak el ettől a munkától s a nagyon pompás külsőség mellett, mondhatnám részben helyette is *arra törekedjünk, hogy munkánkon és apostolkodásunkon rajta legyen a legkrisztusibb vonás, a szeretet.* Ha a mostani viszonyok, esetleg anyagiak hiánya nem is engednek meg olyan gazdagságot a külső fényben, mint volt az máskor, nagyszerűen helyettesítheti azt a hit mélységesebb megnyilatkozása és a szeretet találékonysága.

Ha az Úrnapja a mi főünnepünk — s ez az Oltáregyesület tagjai előtt bizonyításra nem szorul — akkor tényleg nekünk kell a szíve-lelkének lennünk, az Úrnapiját ünneplő egyházközségeknek. Legyen ez a hivatás nekünk mindennél drágább s az úrnapi teljesítmény legyen a legértékesebb virág abban a csokorban, amelyet Jézus Szentséges Szívének föl fogunk ajánlani az Ő hónapjában.

Mátrai Gyula dr.

A LELKEM.

... a lélek élet az Igazságért
Pál lev. Róm. 8. 10.

Élem én minden életem
Egyszerre minden csillagon;
Győzelem vagyok az örök hiágtelenben
Ha itt százszor is bukom.

De nem bukom. Győzni kell,
Titkos törvények nagy dolga ez:
Istenülő lelkem a Világ tengerén
Fényt szórva a Fény felé evez.

Juhász Szabó Ernő.

CSODÁS KIS LAK.

Csodás kis lak az én otthonom.
Úgy élek benne szinte egyedül.
S szent magányom rólad
Uram, csodás melódiákat hegedül.

Eljön a sötét éj
S én nem vagyok mégse árva.
Békés mosolyú szent képed,
Itt van mélyen szívembe zárva.

Harsányi Ilona.

SZÉP AZ ISTEN HÁZA...

Szép az Isten háza vasárnapi fényben,
Ha ezer ajkon zeng az ünnepi zsoldár.
S szeretteid közt, Uram, nincs egy se,
Kihez irgalmas szívvel le nem hajolnál.

Szép az Isten háza szürke hétköznapon,
Ha magárahagyott néma, csendes.
S lelkem, mint a fogoly kismadár, Uram,
Körülted egyedül, boldogan repdes.

Harsányi Ilona.

Ürnapkor.

AZ ELMULT vasárnap, Szentháromság vasárnapja, az *Ég ünnepe* volt karácsony, húsvét, pünkösöd minden örömének, imádásának és szeretetének összefoglalásával. Imádtuk ez ünnepen Teremtőnket, Megváltónkat, Megszentelőnket — az egyetlen egy isteni természetben. Leborultunk e fölséges titok előtt, szinte roskadoztunk súlya alatt. Éreztük saját gyarlóságunkat a végtelen isteni fölséggel szemben. Szinte láttuk az angyalokat, hallottuk éneküket, a soha el nem múló, a csodálatosan szép, soha meg nem únt, mindig új éneket: «Szent, szent, szent a seregek Ura, Istene...» Szívünket elfogta a vágy a boldog idő után, amikor mi is nem é földön, hanem az égben magasztalhatjuk s amikor már nem hisszük, hanem látjuk a Szentháromságot. E napon, az emberiség örök vágyainak ünnepén tekintetünk az Eget kereste, de bepillantani oda nem tudott... Mi csak egy napot ünnepeünk ezen a címen: Szentháromság napja; a Szentháromság tulajdonképeni ünneplése az égben van s ott mindennap Szentháromság ünnepe van. S bármennyire utánoztuk is az angyalokat és szenteket a Szentháromság dicsőítésében: a háromegy Istent messze láttuk, igen messze, alighogy láttuk...

A mai nap: Ürnapja azonban a *Föld ünnepe*: az Isten közelünkben van! Oly jól esik szívünknek, hogy egész közelről énekelhetjük az Úr Jézusnak: «imádlak nagy istenség, kenyérszínben elrejtett szent fölség...» Az Anyaszentegyház csodálatosan finom érzékkel siet Szentháromság vasárnapja után Ürnapot tartani: föloldja a néma, a leroskadó, az arcát eltakaró alázatnak merevségét, amit a végtelen különbség és távolság parancsol reánk — szabad folyást enged a birtoklás boldogító érzetének. Kigyulladnak szívünknek vallásos érzelmei, talán egy ünnepen sem annyira, mint ma; s szent örömek közt, lelkesedve hordozzuk és kísérik diadalútján a köztünk lakó Istenfiát.

I. Ürnapja a Föld ünnepe már csak a *hit miatt* is, aminek kristálytisztán kell máma fakadnia s ha szabad így mondanunk: kulminálnia... Az égben már látnak — hinni a mi dolgunk. S hitünk éppen az Oltáriszentséggel szemben végzi legszebb és legnehezebb szerepét. Itt nem lehet okoskodni, itt nem igen lehet kutatni: miképen van s hogyan lehetséges. Itt hinni kell.

De hinni lehet. Ha édesanyám mond valamit komoly szeretettel, hát elhiszem neki, mert ő az én szerető édesanyám, aki be nem csaphat, félre nem vezethet készakarva. Ha a jóbarátom mond valamit komolyan, elhiszem neki, tudom, hogy úgy van, amint mondja, mert jóbarátom, mert szeret. A szeretet nem szokott csalni, nem az a szokása. De volt-e valaha édesanya, aki úgy szerette gyermekét, mint az Úr Jézus szeret bennünket?

Volt-e valaha jóbarát, aki jobban szerette barátját, mint Krisztus Úrunk minket, aki számtalanszor mondotta magát jóbarátunknak, testvérünknek, ki annyira hangsúlyozta: «Gyönyörűségem az emberek fiaival lennem», aki annyiszor beszélt arról, hogy amiként a mennyei Atyát szereti, úgy szeret minket is, úgy akarja, hogy mi is szeressük őt, egyek legyünk vele gondolatban és érzésben. Nos hát, ez az Úr Jézus tudott volna bennünket megcsalni, ez az örök igazság és bölcsesség, ez tudott volna hazudni, bennünket rászédni, mikor azt mondotta a kenyér fölött: «Ez az én testem» s a bor fölött: «Ez az én vérem?» Istennek ne hinnénk? Szó se essék róla! Ha mondta, hát úgy van.

|| Annyi csodát tett, annak volt hatalma ahhoz a csodához is, hogy a kenyeret átváltoztassa testre. Aki a kánai menyegzőn a vizet átváltoztatta borra, az ugyancsak meg tudta tenni azt is, hogy a bort átváltoztassa saját vérévé. Egyikhez sem kellett kisebb vagy nagyobb erő, mint a másikhoz. És ha ezt meg tudta tenni, ugyanabból a végtelen mindenhatóságból tellett arra is, hogy hatalmat adjon papjainak ahhoz, hogy ugyanazt tegyék, amit Ő tett; ugyanazt! Félreérthetetlenül mondta nekik: Ezt cselekedjétek, ezt, amit én tettem. És cselekszik immár 19 évszázadon át és hiszik, hisszük több százmilliónyian az azonosságot.

Átízzik máma a lelkünkön, amit valamikor az iskolában összefoglalás-képen mondtak nekünk az Oltáriszentség alapításának céljáról: azért rendelte Urunk e szentséget, hogy testével és vérével állandóan közöttünk legyen, hogy a szentáldozásban lelkünk tápláléka legyen, s hogy a szentmisében magát érettünk fölláldozza. Máma fölfokozzuk magunkban e tudatot. E hitünk azonban nem rejtőzhetik el, nem bújhat meg szívünk rejtekében. Mint roppant helyzeti energia feszül és kirobban belőlünk: máma szinte büszkén valljuk meg alázatos hitünket a világ színe előtt, hogy ígérete szerint az Úr Jézus is megvalljon bennünket Atyja előtt. Az Úrnap fölséges hitvallomás az Oltáriszentségről. Kivisszük a világba, az utcákra, hogy az emberek tudomást vegyenek róla, hogy megtudják: nekünk van Oltáriszentségünk, hogy van bátorságunk róla nyilvános vallomást tenni, hogy megtudja a világ: az Úr Jézus él és uralkodik millió és millió katolikus szívben, hogy akárhogyan mozognak, zúgolódnak és csúfolódnak is, azért mégis csak jelen van köztünk, azért mégis csak szereti az embereket, még őket is... hogy megtudja a világ: a legnagyobb hatalom e földön mégis csak a vallás, mely a szeretetet hirdeti, ami az Oltáriszentségben mintegy össze van foglalva. Az Anyaszentegyház ezt a szeretetet mutatja meg máma a világnak: Ime, emberek, ha boldogságtokat keresitek, az Istenben találjátok meg. Ha szeretetet kerestek, csak az Úr Jézusnál értek célt, aki nemcsak parancsolta a szeretetet, de meg is mutatta, s folyton megmutatja az Oltáriszentségben!

Amikor megvalljuk az Úr Jézust a szentségben a világ színe előtt, ne

történjen ez az engesztelésnek fájdalmasan édes gondolata nélkül: Uram, fogadd engesztelésül is e hitvallomásunkat a sok figyelmetlenségért, hanyagságért és bűnért, amit egy éven veled szemben, jelenléteddel szemben elkövettünk.

II. Természetes, hogy a Földnek, a hitnek ez ünnepe egyszersmind a *hódolat ünnepe is*. Az Oltáriszentségben köztünk lakó mindenható Királyunknak és Vezérünknek rendezünk tisztelgő diadalmenetet, olyant, amilyenről fáraók, cészárok, világverő hadvezérek még álmodni sem mertek. Hol van az a császár vagy király, aki tiszteletére évszázadokon át, most már 800 éve minden esztendőben, az egész földkerekségen ilyen diadalmenetet kapott volna, mint az Úr Jézus az Oltáriszentségben az Úrnapokon kap, akinek a tiszteletére annyi dicsőítő ének hangzott volna el? Hol van egy is közülünk, akinek tiszteletére annyi virág hullott a földre, mint Úrnapkor az Úr Jézus útjára... akinek tiszteletére és emlékeinek őrzésére annyi aranyat és gyémántot hordtak volna össze, mint ahány drágakövekkel diszített aranyzsentségtartót készítettek az Oltáriszentség számára? Hol van egy is közülük, akinek dicsőségére annyi fehérruhás leánya tisztelgett volna, annyi ember vonult ki s annyi szív örült volna az egész világon, mint Úrnapkor? Ez aztán diadalmenet, ez aztán hódolat, amilyent csak az Anyaszentegyház tud rendezni, amilyent csak Oltáriszentséget hívő lelkek tudnak tétvé valósítani.

Ez az Úr Jézus dicsősége! Kilép máma börtönéből, ahová mint szeretetének foglya lépett be és négyszer száll föl virágos trónusára. Máskor igen sok templomban magárahagyatott — máma néptömegek ujjonganak neki. Börtöne máskor sötét — Úrnapkor fény és ragyogás veszi körül. Máskor szegényen imádkozik az oltárokon — most pompa és gazdagság övezi...

És mégis, érezzük, hogy ez mind kevés az Ő tiszteletére. Érezzük, hogy ide angyalok éneke kellene... hogy ide szikrázó gyémántok kellenének... hogy az útját drágakövekkel kellene kikövezni... hogy a világnak minden illatszerét máglyára kellene raknunk s úgy meggyujtanunk, hogy füstje-illata egészen az égig szálljon...

A napsugár harmatcseppben szeret tündökölni, úgy a legszebb. Az Oltáriszentség a hitünk, az életünk napja: máma hadd ragyogjon a sugara örömkönnyeinkben, s engesztelő bánatunk könnyeiben... A napsugár virágokat is szeret nyitogatni és színesíteni: nyissa meg máma az Oltáriszentség a szívünket, melegítse szeretetre s érleljen rajta gyümölcsöket: jótetteket a szentégi Jézus kedvéért... tiszteletére... az oltárról fakadó motívumokból...

A diadalmenet végén a Tedeumot örvendező hálálkodással énekeljük azért, hogy megvallhattuk hitünket a világ színe előtt s hogy az Úr Jézus elfogadta tőlünk hódolatunkat. Vigyázzunk, hogy a szürke hétköznapjaink ellent ne mondjanak az Úrnapnak.

Eöri János.

Júniusi imaszándékunk.

Az igazi papi hivatások és a Jézus Szíve szerinti papi élet.

AZ OLTÁREGYESÜLET tagjai előtt nem lehet közömbös az Úr Szívének eme legbensőségesebb gondja. *Csak olyanok menjenek a papi pályára, akiket Ő hív. Félő, hogy a mostani nehéz gazdasági viszonyok között egyesek csak*

azért mennek papi pályára, mert az előkészület olcsóbb, vagy azért, mert még mindig paphiány van s így az elhelyezkedés e pályán biztos. Különösen az utóbbiak a szemináriumba vezethet olyanokat is, akiket nem az Úr hívott meg. Az Oltár-egyesület tagjai imádságukkal közreműködhetnek abban, hogy a jelentkezők közül az egyházi hatóságok azokat válasszák ki, akiket az Úr választott. A lelkekbe látó papoknak sokszor elég egy pillantás arra, hogy fölismerjék az elhivatottságot vagy ellenkezőleg, az igazi hivatás hiányát. Viszont imádságaiknak az is lehet az eredménye, hogy a hivatás nélkül bekerültek, bent a szemináriumban kapják meg a hivatás nagy kegyelmét.

Június a papszentelések és primíciák hónapja is. *Emlékezzünk meg az újonnan fölszenteltokről és imádkozunk az Úr szőlőjében munkálkodó papokért.*

Az Úr Jézus minden híve előtt elsősorban az Ő papjában keres vigasztalást, amikor az oltáron a szentostya színe alatt megjelenik. Papjai által közli a szentségek kegyelmeit, őket használja a lelkek vezetésében. Azoknak

kell külső megjelenésükkel, példájukkal Reá emlékeztetniök az embereket. Mily szent és mily nagy feladat ez a papnak, aki szintén gyarló ember. Amikor ezt a gyarló embert látjuk kiütközni a nagyrahivatott papból, a kritizálás helyett imádságunkkal nyújtunk neki segítséget; amikor pedig buzgósággal, bölcseséggel és szent aktivitással működő papokat látunk, az Úr Szívének örömeivel egyesülve ajánljuk fel munkájukat, a számukra is annyira szükséges állhatatosság kegyelméért.

A hívő lélek tudja, hogy amikor papjáért imádkozik, önmaga számára is a legjobbért dolgozik. Az Oltáregyesület tagjai az egész június hónapban sokat imádkozzanak fenti szándékainkra. *Központ.*

Édesapai emlék.

Svájci levél.

Drága jó lélek! Köszönöm, hogy aranyos lelked oly sokszor elröppent ide a távolba, betegágyamhoz. Jóleső figyelmed bearanyozta kissé cellámat, hova az idei télen úgyis kevés napsugár jutott be.

Jóságos lelkedet most azzal jutalmazom meg, hogy olvasmányaimból mesélek neked egy szép magyar mesét, melynek legszebb értéke az, hogy nem is mese, hanem igaz valóság.

Hallgass csak ide! Volt egyszer egy herceg, nem is oly régen, nem is oly messze. Ott élt hazánk nyugati szélein, a magyar szentföldön, hol 700 év előtt az irgalmasság rózsabokra, szent Erzsébet termett. Ez a csodás rózsátó a hercegi parkban kihajtott újra. Visszakerült szent Erzsébet rózsás köténye, hazatért szentferenci lelke. A nemes herceg mindkettőt magára öltötte s a szegények atyjukat, a vak Tóbiások gyógyító angyalukat lelték fel benne, ... Két hónap óta a szegények, elhagyottak, árvák hangosan zokognak a nyugati végeken, nem találják atyjukat, angyalukat ... elragadtatott a herceg.

Úgy-e megérted, hogy a boldogult körmendi hercegről szólok. Mikor fájdalmas halálhíre hozzám ért, éppen egy németnyelvű füzetkét olvastam tőle. Tíz év előtt írta. Elsőszülött fiának, a 21 éves Ödönnek állított benne emléket, kit az Úr korán hazaszóltott, mert kedves volt előtte szép lelke.

Nagyon megragadott a kis emlékfüzet, mely Ödön utolsó napjairól annyi lelki kincset, kegyelmi értéket gyűjt össze, hogy nem tudtam tőle megválni. Mikor a végére értem, ismét újra kezdtem, többször átolvastam, átelmélkedtem. Jól esett, hogy kiváltságosan szép lélekbe betekinhettem, vele időzhettem, hisz a legédesebb örömeink akkor fakadnak, ha a lélek kegyelmi életét szemlélhetjük, ha élő Isten-nyomokon járhatunk. A kis füzet meg önkénytelenül nem is egy, hanem két kiválóan áldott szentélyről

lebbenti fel a fátyolt, mert az ifjú lélek gyönyörűségei kegyelmi vonásain keresztül az édesapa élő hite, lelki arculata is tükröződik. Sőt nem egy kedves bepillantást nyerünk az egész hercegi család példás, keresztény életébe.

Amily kényes dolog egy apának a nyilvánosság számára saját gyermekének erényeiről írni, éppoly szerencsésen oldotta meg a hercegi apa nehéz feladatát, mert tollát az élő hit, a természetfeletti érzék, az Isten iránt való hála és alázatos lelkület vezette. A kis füzet nem is az apa dicsékvését, sem a rajongásig szeretett gyermek dicséretét, hanem az isteni Gondviselés magasztalását zengi az ifjúnak juttatott rendkívüli kegyelmekért és lelkiadományokért. Az apai szív alázatos Te Deumát olvassuk benne, azért hat oly épületesen a kis füzetke.

De nézzünk csak bele. Elénk áll Ödön, mint Mária-gyermek, a Szűz Anyának melegszívű, hűséges leventéje, később művészlelkű dalosa, mindhalálíg rajta csüngő, jó fia . . . Földi éltünkben is anyát keres először a gyermek, lelki életünkben is így van. Az ébredő hit először is a Szűz Anyára mosolyog s az ő anyai szemefénye kelti fel bennünk az Isten szeretetét. Ödön nagyon szerencsés volt. Korán felébredt benne ez a Szent Szűzre mosolygó hit és szeretet, még édesanyja karján a napi szentolvasó ájtatosságokon az esti órákban. Az édesanya a legjobb dajkája a kegyelmi életnek is. Aki ezen a kézen árván marad, ki édesanyjától nem kapott indítást, érzéket, azt sínyleni fogja egész életén át. Édesanyánk ránk sugárzó hívő, meleg lelke Isten egyik legnagyobb adománya számunkra a kegyelem terén is.

A Szűz Anya is korán kimutatta, hogy Ödön kiválasztottja. Az édesapa, az orvos, írja le azt a feltűnő imameghallgatást, mikor a két és fél éves fiúcska, kin az orvosi erő nem segíthetett, egy kilenced végzése alatt, éppen Szentolvasó ünnepén hirtelen meggyógyult.

Jól esik az ilyen hitvallás egy modern, híres orvos és tudós ajkáról, ki jobban bízik az égiek segítségében, mint a tudomány erejében.

A szeretet viszonszeretetet szül. Ödön is ezt tette. Tankönyvei lapjaira irogatja: Ave Marai. Szombat külön ünnepe, ilyenkor nem dohányzik, szentmisét hallgat, áldozik égi édes Anyja örömére. Mária-dalokba leheli áhítatát, boldog örömet. Később művészi tehetségét, ihletét. Utolsó sóhaja is ez: Ave Marai.

A Szent Szűz kultuszától külön érzéket nyer a kegyelmi dolgok és a lelki szépség iránt. Szomjazza az Eucharisziát, mint a nemesebb élet forrását. Gyakori áldozó. Különös öröme, mikor jó szüleivel és tizenegy kis testvérével a hófehér szentségi asztalhoz térdelhet. Halála előtt is vágyva emlegeti: csak még egyszer áldozhatnék kis testvéreimmel!

Az Eucharisztia hatása alatt ösztönszerűleg irtózott mindattól, ami a kegyelem természetét vagy a lelki szépséget sérti. Egyszer bálban volt, utána így panaszkodott: Mama, soha többé ilyenre. Ezt mondják szórako-

zásnak? Nekem fáj, ahogy sok fiatalember társalog, a hölgyek öltözete meg a kannibálok kultúrájából való.

Ezek után megértjük, hogy halálos ágyán utolsó szentgyónása után mamáját átkarolva, bizalmas lélekkel, boldog örömeiben azt vallja : mamám, hála Istennek, súlyos bünt nem követtem el soha. Ebben a mondatban ki mondhatlan sok van. Ebben izzik a jó lélek legfőbb öröme, hálája. Ebben lüktet legnemesebb öntudata a tiszta élet jutalma. Ebben sugárzik a kereszt-ségi ártatlanság legszebb fénye. Az édesapai szív is térdre omlik e kegyelem súlya alatt s boldog örömmel írja : hogy kell nekünk szülőknek hálát adnunk a jó Istennek azért, hogy ily gyermekkel áldott meg bennünket ! Elmondhatjuk : boldog szülő, kinek ilyen öröme van ! Ez az öröm a tiszta, keresztény családi élet jutalma.

A füzetke legmeghatóbb részleteit Ödön szenvedésének leírása adja. Itt ismét az édesapa élő hite remekel. A kereszt, a szenvedés, az áldozat szerepe és célja egy nagy lélek hitvallásából világít felénk. Ödön igen sokat szenvedett. Vakbéloperáció szerencsétlen komplikációja állt be. Az isteni Mester nagyon a keresztjéhez ölelte hűséges tanítványát, hogy élte koronáját még szebbé tegye. Ödön megértette az Úr akaratát és hitből szenvedett. A legfájóbb kínok közt ismételtette : Istenem, szeretlek . . . köszönöm e fájdalmakat . . . köszönöm. Közben lelke már nem is e földön élt. Nagyon vágyott haza, szinte repülni szeretett volna már. Neki a mennyország a szebb, a teljesebb élet otthona, azért nem sírt a föld után. Szeretteit is azzal vigasztalta : ott fönt jobban tudja őket szeretni és segíteni. Pedig a könnyekig megható, ahogy a jó lélek szülein és kis testvérein csüngött. Mégis hazavonzotta a szebb élet vágya, hogy teljesebb fokban szerethessen Istent és embert és több jót tehessen a földön. Mintha csak az áldott kis szentet, Szent Terézkét hallanók utolsó perceiben.

Végre jött a boldog pillanat . . . egy mosoly a Szűz Anya szobrára . . . egy utolsó sóhaj : Ave Marai. S hazaröppent áldott, ifjú lelke.

Ennyit az igaz meséből, melyet az édesapai emlékből olvastam. Köszönjük meg mi is. Drága jó lélek, hogy ilyen édesapa és jó fiú termett a magyar földön és kérjük a kegyelmet, hogy e remek szép példa minél több családban megvalósuljon. Ez lesz a szentségi Jézus öröme és diadala köztünk

Németh István.

Gondolatok.

Az Oltáriszentség titokzatossága époly nagyszerűen egyszerű, mint a Szentháromságé.

Isten mindig mindenütt jelen van, de mégis Jézus az Ő személyes jelenlétét hogy pótolja távozása utánra, ezért hagyta érzékelhető emlékeztetésül az Oltáriszentséget. Isten Jézusban hús és vér ; emberi test és emberi

életforma a csak tapasztalatukon keresztül hinni tudók miatt. Az elcsüggedők vigaszaként hagyja a kenyér és bor jelképes elrejtözését. S hogy mindezt s tanításait megértsük — küldi a Vigasztaló Szentlelket, Ő a Fiúisten, aki az Istenszeretet megnyilvánulása; az Atya, az Alkotó megnyilvánulás és a megértő energia; ez a «hároms Egység».

A vallás és a művészet a Szentlélek működési területe. A nem ez

A budapesti józsefvárosi Oltáregyesület jubiláris közgyűléséről.

alapon járó tudomány — nem mindig Szentlélek sugallat. Ezért jár helyes úton a katolikus egyház, amikor teljesen felfogta s felhasználta a minden irányú művészetet is a maga vallásbölcselete mellé. Ezért stílusos a zenével felhangolása a léleknek — s azután a mély nagy csend az átváltozás szent történésekor.

Jézus megígérte e nagy titkot s Ő meg is tartja. Ne várakoztassuk mi Őt. Ő mindig pontos időben jelenik meg és teljesen.

Ha nem hívjuk is vár, de hívjuk őt vágyódással, mert akkor teljes segítséggel jön.

Endes Miklósné.

A Szent Szív tisztelete hajdan és ma.

AZ ISTEN-EMBER szíve «Fornax ardens caritatis»-Szeretetnek lángoló tüzhelye volt örök időktől fogva, amely futótüzként horította be az egész kereszténységet isteni Szeretete lángjával.

A Paray-le-Monialban történt kinyilatkoztatásig persze nem volt még meg a kimondott Szent Szív tisztelete, de ki ne tudná, hogy a régmúlt századokból reánk maradt festmények, freskók mutatják nekünk a keresztre feszített Jézust, amint a lábánál jelképezett Egyház, átszúrt oldala alatt serlegbe gyűjti a szent vért, amely Urunk sebéből vízzel vegyest csurog alá. Ki nem olvasta Szent Ágoston és a többi Egyházatyák irataiban azokat a részeket, melyek arról szólnak, hogy Jézus jobbán ejtett sebből — értsük ez alatt átszúrt Szent Szívét — született az Anyaszentegyház. — Mária, — akit a Szentatya a Szent Szívről szóló utolsó enciklikájában Mária Reparatrix-engesztelő Máriának nevez. Mária a — megváltás munkájában segítőtársa volt Jézusnak a Kálvárián, — mondhatnók, asszisztált, — mikor lándzsával szúrták át Szívét. Szent János, ki szintén ott volt, az igazságot hiven visszaadó szavakban emlékezik meg e titokteljes óriási nagy jelentőséggel bíró tényről... «egy a vitézek közül lándzsával megnyitá oldalát, és legottan vér és víz jöve ki.

«És aki látta ezt, bizonyosságot tesz erről, és igaz az ő bizonyossága. És ő tudja, hogy igazat mond, hogy ti is higgyetek». (János ev. 19, 34—35. versében.) Sőt első levelének 5. részében a 6., 7. és 8-ik versében újra felidézi emlékezetében e tényt... Ő az a Krisztus, ki vér és víz által jött, nemcsak víz, hanem víz és vér által. És a Lélek az, ki bizonyosságot teszen, hogy Krisztus az igazság. «És hárman vannak, kik bizonyosságot tesznek mennyben; az Atya, az Ige és a Szentlélek; és e három egy. És hárman vannak, kik bizonyosságot tesznek e földön; a Lélek, a víz és a vér; és e három egy — és Krisztus Urunk sebéből aláhulló véréről, megtisztító erejű vízről, mint olyanról ír, amely tanuságtétele Jézusnak, aki mindvégig szerette övét.»

A középkorban élő szentekkel nagy számban találkozunk, akik Jézus Szent Szíve iránti szeretettől égtek, nekik minden boldogságuk abban összpontosult, Szent Szívében lakozhatni. Szent Bonaventura szeretettől izzó szavakban ad kifejezést e boldogságának, olyannyira, hogy ma a Szent Szív officiumában olvassuk azokat, «*Ō quam bonum et jucundum habitare in Corde hoc.*» —

Azon korban élő egyik legnagyobb szentjének — Szent Gertrudnak — többször kinyilatkoztatta magát Jézus Krisztus. Szent Gertrud benedekrendi szerzetesnő volt, aki különleges módon el tudott mélyülni Isten szemléletében. Teljesen át volt hatva Isten dicsőítésének szellemétől. A liturgia mélységeiből merítette ájtatosságát, s nem egyszer maga előtt látta Jézust, aki

titokteljes dolgokat tárt fel előtte, különösen nagy ünnepek szertartásaiban, Antifona-kezdetversek éneklése alatt. E nagy életszentséget elért szerzetesnő élettörténetében olvassuk, hogy elmélyülései alatt Jézus Szent Szívét a Szentháromság ölében látta leggyakrabban különböző alakokban. Egyszer mint aranyfüstölőt, melyből Istennek tetsző illatként szállt fel az Isten-Ember imádata. Majd egy hárfát lát, melynek hangjaival örvendeztetik a háromszorosan Szent Istent. E kép emlékünkbe hozza Szent Ágoston ezen szavait:

«Christus musicus rappuit animam meam», «Krisztus éneke gyönyörködteti lelkemet». — Mélységes szimbólumok ezek, melyek megnyitják előttünk Jézus Szent Szívének felséges szentélyét. A Szent Szív litániájában, mikor mondjuk: «A Magasságbeli szent szekrénye», akkor ne feledjük el, hogy e Szív Isten-Ember Szíve, húsból, vérből való emberi szív, amely hyposztatikusan egyesül az Igével, aminek következménye a mélységes, végnélküli imádása, Istennek dicsőítése. És e Szívet, amely oly lángoló szeretettel dicsőíti Istent, a nagy Szent Gertrud, testi fülével hallotta verni, amit egy híressé vált kijelentéséből tudunk.

(Folytatása következik.)

OLTÁREGYLETI ÉLET.

Kiállításunk ünnepélyes megnyitása és a kiállított tárgyak megáldása május 9-én délután 6 órakor volt. A bíboros-hercegprímást, aki dr. Hanvas titkár és Esthy pápai világi kamarás kíséretében érkezett, a központi ház bejáratánál özv. örgróf Pallavicini Edéné elnöknő, Damaszcén Szent Jánosról nevezett Mária anya főnöknő-társelnöknő, dr. *Mészáros* János prelátnak, érseki ált. helytartó, országos főigazgatónk, dr. *Mátrai* Gyula p. k., ügyv.-igazgató, *Hüller* Lajos hittanár és *Farda* Ignác hitoktató, *Szokolai* Alajos káplán fogadták és kísérték a kiállítás termébe, ahol ekkorra már nagy számban gyűltek össze az egyházi és világi előkelőségek. A bíboros főpásztor a Szent Erzsébet szobrával (jubileuma az idén van) díszített emelvény előtt foglalt helyet. Ekkor elébe lépett az országos főigaz-

gató és lendületes beszéddel köszöntötte a bíboros egyházfejedelmet, arról biztosítván a főpásztort, hogy bár 73 éves már az Oltáregyesület, nem látszik rajta a korrall járó tehetetlenség, sőt a legfiatalosabb munkakedvvel dolgozik szent hivatása minél tökéletesebb betöltésén. A kiállított tárgyak nem mutatják az Oltáregyesület egész munkáját, mert az anyagi áldozatok mellett jelentős szerep jut annak a lelki tevékenységnek is, mellyel az Eucharisztia kultuszát mozdítja elő az Oltáregyesület. Külön is mélységes hálával mond köszönetet Öminenciájának azért, hogy az Oltáregyesület és az Eucharisztikus Szövetséget legutóbbi körlevelében pártfogásba venni és ajánlani kegyes volt. Majd megkérte Öminenciáját, hogy a kiállított tárgyakat megáldani kegyes legyen.

Dr. Serédi Jusztinián bíbornok válszásában különösen lelkére akarta kötni az Oltáregyesület tagjainak, hogy *becsüljék az imádságot*. Olyan egyesület — úgymond — mely Istenhez oly közel viszi tagjait, mint az Oltáregyesület, az Eucharisztia állandó kultusza révén elsősorban van hivatva arra, hogy az imádságos életet lebecsülő modern szellemmel szembeálljon és életével és példájával praktikusán mutassa meg, hogy Krisztus nyomdokain halad, Aki ott áll életük középpontjaként az Eucharisziában.

A bíboros főpap ezután egyházi ruhákat öltött magára, megáldotta és körüljárva beszentelte a kiállított tárgyakat. Utána kedvesen elbeszélgetett a neki bemutatott előkelőségekkel.

Ezalatt Hász István tábori püspök úr konzekrálna a kiállított kelyheket és paténákat.

A kiállítást a következő három napon rengeteg látogató szemlélte meg és sokan örömmel léptek az Oltáregyesület tagjai közé, amikor a kiállításon az egyesület szép munkásságát megismerték. A látogatók között voltak, akik kételkedtek abban, hogy csakugyan minden kiállított darab szétmegy-e rendeltetési helyére. Ezeket megnyugtathatjuk, hogy minden darab azért készült, mert az 1930 december 31-ig beérkezett kérvényekben kérelmezték őket a szegény templomok számára.

A kiállítás anyaga a következő volt:

Kehely patenával 18, külön patena római 3, ciborium 12, monstrancia 4, beteglátogatási custodia 9, a beteglátogatási szenteltolajtartó 9, dupla szenteltolajtartó 3, füstölőtömjéntartóval 9, szentéltvíztartó hintővel 3, oltárgyertyatartó nagyobb 14, kisebb 2, pacificale római 2, öröklámpa 1, csengetyű háromhangú 2, ampolnák tálcával 5, kánontábla-

készlet papirból 1, pulpitus 6, beteglátogatási lámpa 2, keresztelési kanna tálcával 1, missale romanum 3, missale defunctorum 7, mennyezet nagyobb 5, kisebb 1, pluviale : fekete 12, fehér 19, viola 7, felonion : fehér 8, fekete 3, sárga 1, kék 1, vörös 3, zöld 1, casula : fehér, egyszerű 33, fehér, himzett 7, fekete 22, viola 14, zöld 28, vörös 17, velum 19, ciboriumköpenyke 29, beteglátogatási burza, fehér 3, beteglátogatási burza, viola o, dupla stóla 25, egyszerű stóla : fehér 3, fekete 4, másszínű 3, antipendium 1, ministransruha : piros 28, viola 4, fekete 20, alba 80, karing 55, ministransing 50, cingulum 4, vállkendő 193, palla 123, corporale 240, purificatorium 375, lavabo 366, biretum 3, tabernaculum 1, zászlók 4, missale 18, rituale 1, kánontáblák 3, ajtócsengő 1, stólavédő 8, baldachin felszerelés nélkül 1.

Ezen tárgyak ma már mind rendeltetési helyükre jutottak. Részben postán küldtük el, részben pedig a templomigazgatók által kiállított átvételi elismervények ellenében szolgáltatotta ki a Központ.

Nem mulaszthatjuk el e helyen külön is kifejezni hálás köszönetünket azért az odaadó támogatásért, melyben a Központot a rendes adományaik mellett még munkájukkal is részesítették a következők:

Oltáregyesületi tagok és kongreganisták, akik az Oltáregyesület kézimunkaóráin szorgalmasan résztvettek és sokat dolgoztak a szegény templomok számára.

A Keresztény Anyák «Szent Csálád»-csoportjából: özv. örgróf Pallavicini Edéné, Hayek Kálmánné, Jancsics Tiborné, Jaxley Györgyné, özv. br. Jeszenák Istvánné, özv. Kiss Aladárné, Klemm Károlyné, Kolozsváry Miklósné, özv. br. Nopcsa Elekné, özv. Pesthy Árpádné, gróf Révay Simonné, Schmalz Józsefné, Spánhradt

Sándorné, Sterniczky Lajosné, Szalontai Zsarkó Józsefné, Szőlgyémy Ferencné, Tóth Aladárné, Török Sándorné, Vojnits Piroska stb.

A Keresztény Anyák «Fájdalmas Szűz»-csoportjából: özv. Bartha Istvánné, Beskó Antalné, özv. Császkóczky Mihályné, özv. Csekme Károlyné, Döry Ádámné, Drach Jánosné, özv. Duschek Aurélné, özv. Fehér Antalné, Feith Tamásné, Fekete Istvánné, özv. Friesz Károlyné, Fülöp Rezsóné, Gaál Imréné, Hönig Ferencné, Kecskés Keresztélyné, özv. Kertai Lajosné, özv. Kiss Pálné, Kosch Arturné, Kossuch Lajosné, Kovács Jánosné, özv. Lichtneckert Károlyné, özv. Marjai Károlyné, özv. Markó Nándorné, özv. Mészáros Jánosné, Mittenberg Karola, özv. Molnár Györgyné, Müller Béláné, ifj. Nagy Ferencné, Nagy Lajosné, Nád Gézáné, Nemes Károlyné, Richweiss Ferencné, Stégér Jánosné, Suhajda Józsefné, özv. Szathmáry Sándorné, Szilágyi Lajosné, özv. Török Lászlóné stb.

A «Szent Anna»-kongregáció csoportjából: Csányi Jánosné, Fenning Frigyesné, Halász Ferencné, Hollóssy Józsefné, Iványi Istvánné, Palotás Mihályné, Pannuska Vilmosné, özv. Rezsonya Jánosné, Schmidthauer Ödönné, Veszprémi Józsefné, stb.

A «Virgo Reparatrix Kongregáció» első csoportjából: Bálint Ilona, Jager Mária, Karnyák Anna, Kullik Júlia, Mitkó Emilia, Pavlicsek Ilona, Posztpischl Anna, Tiefenbeck Irma stb.

Oltáregyesületi tagok: gr. Bathyány Lili, gr. Cziráky-Almássy Erzsébet, özv. Jakabffy Gyözöné, özv. Jekelfalussy Sándorné, özv. dr. Kovácsné, Kún Katalin, Világhy Elza stb.

Budapest, I. Koronázó főtemplomi fiók-oltáregyesület Donáczyne

úrnő vezetésével készített: 7 drb túllhímzéses alfafodrot, 12 hímzett kehelyfödöt és 12 corporalet.

Budapest, I., Nagyboldogasszony-úti Irgalmas Nővérek sok vállkendőt varrtak és 40 drb hímzett kehelyfödöt készítettek.

Budapest, VI., Külső Váci-úti fiók-oltáregyesület készített 2 drb alfafodrot és több hímzett kehelyfödöt.

Budapest, X., Pongrácz-utcai fiók-oltáregyesület 1 drb alfafodrot és több kehelyfödöt hímzett.

Óföldrői fiók-oltáregyesület Návay Aranka úrnő vezetésével 25 drb túllhímzéses csipkét, 14 drb hímzett alfafodrot és 12 drb hímzett kehelyfödöt küldött.

Dunaharaszti fiók-oltáregyesület 1 drb hímzett miseruhát készített.

Kerepesi fiók-oltáregyesület munkája: 3 drb túllhímzéses alfafodor, 5 drb száröltéses alfafodor, 4 drb hímzett kehelyfödő, 1 drb horgolt cingulus, 1 drb hímzett kazula.

Szent József és Iisieuxi Szent Teréz Leányotthon teljesítménye: 300 drb keresztöltéses keresztcseske, 36 drb hímzett velum, 7 drb hímzett baldachin, 2 drb hímzett palást, 3 drb hímzett miseruha.

A pápai Oltáregyesület ajándéka 1 alba, 1 karing, 1 cingulus, 3 vállkendő, 2 corporale, 3 palla, 15 purificatorium, 6 lavabo, 3 stóla, 1 cib. köpenyke, 1 beteglátogatási burza.

Özv. Lafrankó Károlyné adományozott 2 pár ampolnát tálcával.

Gaál Imréné ajándéka: 1 finom csipkés kis terítő a monstrancia alá. Bittner Lajos egyházi műötvös 1 ciboriumot.

A szentségi Jézus fizessen meg nekik és áldja meg az Oltáregyesület egyéves munkájának eredményét abban a 197 templomban, ahová a kiállított tárgyak az Ő dicsőségének szolgálatára megérkeztek.

Felelős szerkesztő: dr. Mátrai Gyula. — Felelős kiadó: dr. Mészáros János.